

## Til jóla

tygum keypa

LEIKUTOY

glas- og emailliuvörur, fajansu, keramik og lampur o. m. a.

M. C. JACOBSEN,  
Aarvegur.

Tlf. 217. ::: Tlf. 217.

## Kunngerling.

At roknskapur fyri Tórshavnar kommunu, elektricitetsverkið og havnina fyri árið 1933, og úrdráttur av roknskapi fyri hjálparkassan við frágreiðing frá hansara starvi fyri sama ár eru til skjals á býráðsskrivstovuni frá 17. desember 1934 til 6. januar 1935 frá kl. 12—14 og 15—18, verður her gjørt kunnugt.

Tórshavnar býráð, 14. desember 1934.

## Beregnet særlig for Julen

har **N. S. JOHANNESSEN EFTF.** Lager i  
Frugt, Chocolader og Confecturer samt Julelys m. m. og ud-  
søgte Tobakker.

Telefon No. 192 og Telegr. Adrs. „AGENTUR“.

**T**AD verður her gjørt kunnugt, at eftir teirri nýggju reglugerð (§ 11), sum nú er galdandi fyri Tórshavnar Havn, er tað ikki loyviligt hjá dampskipum, ultan neyðugt er, at brúka dampfloytu ella sirenu, tá tey liggja fäst við bryggjuna.

Tórshavn, 11. des. 1934.

Havnannevndin.

Vort Telefonnummer  
er  
**143.**

Ferðist við „Tjaldur“!

## Framsýningin í Havnini desember 1934.

Í avhaldshúsinum hava tveir ungir menn úr Suðuroy, Sigm. Petersen og Schultz, sýnt fram málningar við motivum næstan alla staðni úr Føroyum. Yvirhøvur er tað landsmyndir: her eru fjøll, brim, gláir og drangar, havið í kyrru og ódn, vakrar sólsetir, hagi og strond. — Tveir ungir og ferðafúsir menn, ið duga at brúka eygu síni! Har, sum teir eru bestir, kunnu teir í stóðum minna um okkara gitna landslagsmálara J. Waagstein. Tó ger Waagstein sær yvirhøvur meira ómak við myndum sínum, hesir ungu menn kundu lært eitt og annað av honum, bæði viðvíkjandi valorir, intervallir og tekniskar „finessir“.

Í teirra frísku, men óbúgvnu sjón á náttúruna eru teir hvørjum-óðrum líkir. Sigm. Petersen er „naturalistiskur“ og minnir ikki sort um S. J. Mikines í hansara fyrstu myndum (framsyn. 1927). Sigmundur er ferða- og ídráttar-maðurin, hann nýtir hvørja lotu, hann hevur til avlop frá yrki sínum, til at mála í. Hann kennir allar Føroyar og elskar føðiland sitt sum fáur. Um ein skal vera atfinningarsamur, kann

tað sigast, at hann er heldur óbroyttur frá fyrstu ferð, hann sýndi fram myndir her í Havn (1927). Fragd og gleði hevur hann av at mála sum fáur, men tað er ikki nógmikið, um tað av álvara skal spyrjast nakað víðismikið búrtúr. Hann átti at leitað djúpari inn í litverðina og fingið aðrar litir á sína pallett, soleiðis at hansara málningar kundu sýnt nakað nýtt.

Schultz sýnir fyri fyrstu ferð málningar fram í Havn. Hann er Dani, og tað má sigast, at hann yvirhøvur dugir at finna seg tilrættis millum føroysk fjøll og hav. Men eisini hann kundi lært nógv av gjøllari litgranskun.

Alt í alt ber kortini heida framsýning prógvi um, at tað livir og rørir seg trond til listarligar royndir víða hvar her í Føroyum.

Áskodari.

(Úr Suðuroy)

## Jarðaumskipan.

(Framhald.)

Eitt av hovudsámum javnaðarmanna er at veita ognarleysum monnum best møgulega atgongd til jorð til uppdyrkingar, og síðan vit á fyrsta sinni finga menn inn á ting, hava teir arbeitt við hesum máli fyri eyga. Innan fyri hinar báðar flokkarnar hava menn verið ymiskir á máli: summir við og aðrir ímóti; men hvort sum tíðin leið, gjørd-

ist móttøðan minni og minni, og nú eru tað einans teir størstu jorðdrottarnir, stórbóndin í Kirkjubø og góðseigarin í Seyrvági, hr. Niclas Niclasen, og nakrir fáir staldbroður teirra, ið eru ímóti. Sambandsmenn gingu allir saman við okkara manni. »Dimmalætting« sigur (tað er landbúnaðarráðgevarin, sum sigur tað í »Dimmalætting«) at teir vistu sum var, at gjordu teir einki nú, so kom kravið at harðna í hvørjum, og so var ikki gott at vita fylgjurnar. Kanska javnaðarmennu hovdu fingið fleirtal á tingi og innfort socialismu í øllum forom her á landi? Ja, hvør kundi vita tað? Kravið harnaði í hvørjum, og tí sigur landbúnaðarráðgevarin, mátti gerast nakað: tí »gøres der i Tide fra Samfundets Side (skuldi óivað staðið »Sambands-partiets Sides«) ikke noget virkeligt for at aabne saadan Adgang, (at fáa jorð til ognarleys) kan vi vente, at Kravet vil fremkomme paa en mere haardhaend og samfundsforstyrrende Maade senere.« Ja, tað kunnu teir góðu menn bita seg í oyrað uppá, at nú er hin minni maðurin her á landi farin at vakna og fleiri og fleiri vakna hvønn dagin. Einaferð kemur ein hylja yvir landið sum koyrir allar afturhaldsmenn frá stýrinum í Føroyum. Ansíð tykkum tí, harrar Niclasen og Patursson og allir, sum berjast móti hinum minna manninum. Minnist tó til, hvat megí teir føroyska fiskimenn og arbeiðsmenn hava. Gud náði afturhaldsmennin, tá fiskimenn og arbeiðsmenn vakna og kenna teirra megí. Fyri afturhaldsmennin vil »Kravet da fremkomme paa en mere haardhaend Maade,« ja, tað hevur maðurin rætt í.

Nú er »Jordreformen« við-tíkin á lögtingi og kemur óivað í gildi komandi ár. Adressan hjá Niclasen og Patursson er óivað farin aftur í pápar sínar. So statt er alt í góðum lag — á pappírinum væl at merkja. Men tað er ikki nokk, at lógin er

## Bara 14-17 kr.

fyri 12 persóna the- og kaffistell.

**D. J. Enni,**  
tlf. 61. Tvøroyri. tlf. 61.

## Kolakassar,

bíligir, — vakrir!

**D. J. Enni,**  
tlf. 61. Tvøroyri. tlf. 61.

komín á pappírið. Tað ræður meiri um at nýta hana væl, og harfyri ræður um at fáa teir rættu mennin í tær nevndirnar, sum fáa ræði í hesum málum.

Landbúnaðarráðgevarin ætlar ikki at ganga ognarmonnum umvæn eftir hesum orðum, sum hann skrivir í »Dimmalætting«: Tilfælde, hvor der bliver gjort Anvendelse af den aabnede Adgang til Tvangserhvervelse, kun vil være yderst faa og tillige kun vil finde Sted, hvor dette kan ske uden nevneværdig Ulempe for Ejeren. Nær man tað vern, at ognarmaðurin sigur, at han ikki ætlar at nýta jorðina sjálvur? »Ulempe for Ejeren« kann tað altíð sigast at vera, sjálvt um tað ikki er tað, og so fær hin ognarleysi einki. Tað hava vit óivað domir um. Tí má hin ognarleysi ongantíð fola seg tryggan, fyrrrenn hann sjálvur hevur fingið bæði stýrisvølin, dragið og skeytið. Hann má ikki fola seg tryggan, fyrrrenn hin minni maðurin hevur buktina og báðar endarnar. Hin ognarleysi má ikki gevast, fyrrrenn javnaðarmenn hava valdið á Føroya lögtingi. Stríðið má standa við og ikki má helmast í, fyrrrenn allar tær smogar eru típtar, sum afturhaldsmenn hava at krúpa ígjøgnum. Nú hava afturhaldsmenn havt valdið leingi nokk og óvmikið leingi. Aftur einaferð enn royna teir at villileiða hin minna mannin við at fáa teir at undirskriva adressuna ímóti »Jordreformen« — ella jarðaumskipanini.

J. Patursson roynir at ræða fólk við hesum orðum: »Hvat verður úrslitið av slíkari lóg annað enn aftur av nýggjum at trælka fólkahugin. Lógin ger beinleiðis tað, at fyri at maðurin skal sleppa sær undan at vera gingin ovnær, verður hann noyddur til at gera seg so væl í ogn við stjórna sum møgulegt, og samtíðis royna at fáa grannan illa kendan, so tað verður hann, ið missur og ikki ein sjálvur.« Eftir hesum orðum harra Paturssonar verður skilið ringt í Føroyum, tá tann nýggja jarðalógin kemur í gildi. Teir menn, sum valdið fáa, verða nakað eins og teir týsku riðufútar, ið settu bondurnar á træhestin. Teir fara at ganga sum ein »svøbe« um landið. O, Gud náði hann, sum ikki bukkar og knælur fyri teimum, hann missir hvønn jarðateig og alt, hann eigur kanska konuna eisini, og hann má takka teimum hagu harrum afturfyri; tí annars verður hann kastaður í hundahol ella sleppur at riða á træhestinum. Ikki er logið um menn gripa um pennin og seta navn við undir adressuna. Undan hesum ræðuligu riðufútum er tað, at harrarnir Patursson og Niclasen vilja sleppa teim føroysku jarðaeigarunum, serliga teim smærru jarðaeigarunum, siga teir. Já so sanniliga eru teir, Jóannes bóndi og Niclas góðseigari, vorðnir smámannavinir. Ja, »mangt umbroyttist á mannsins ævi«, segði Tróndur gamli. Hevði hann livað nú, so hevði hann verið smámannavinur eisini. Ikki nýtast Niclas og Jóannes at harmast um smámannin í Føroyum. Hin minni maðurin hevur valrett og man óivað, fara at nýta hann soleiðis, at nú sleppa eingir yvirgangsgangskroppar at bundsa hin minna mannin hvørkin at taka lann jarðateigin, hann eigir ella nakað annað. Hvussu ber tað til at teir báðir, Niclas og Jóannes, ikki hava sent adressur út um landið, tá sakforarar hava selt hús og jorð, sum fá-tækir menn eiga. Tá javnaðarmenn hava sett uppskot fram um at dríva teir privata sakforarnar út av landinum. Hvar vóru Jóannes og Niclas tá? Tá sógust eingi tár, hvørki í Seyrvági ella í Kirkjubø; men nú flóta tárini í stríðum streymi. Men tibetur, vit kenna tey tárini. Arbeiðsmenn og fiskimenn kenna krokudillutár frá øðrum tárum. Jóannes og Niclas gera tí beinast í at turka tárini burtur — tey eru kend, tibetur.

(Meira.)

J. H. Danbjørg.